Povestea tristei garsoniere

Era insuportabil de urâta si stia asta. Macar era lucida. Oricine intra în ea își punea mâinile în cap si exclama *"bine, dar aici e îngrozitor"*. Fusese închiriata atât de rar încât îi stia bine pe toti cei care se încumetasera sa o locuiasca. Unul era complet nebun, mai nebun decât sculptorul asasin de la etajul de dedesubt. Asculta tot timpul Doors si citea carti legionare. Sfârsise sub rotile unui Wartburg ruginit si nimeni nu-l plânsese, cu exceptia ei, desi nu reusise niciodata sa intre în lumea lui. Era ca o fata batrâna care sufera pentru moartea fiecarui barbat fiindca, cine stie, cândva i-ar fi putut deveni sot.

Pe cel de-al doilea îl urâse chiar, tocmai fiindca îl iubise mult la început. Nu reactionase prea dezgustat la vederea peretilor coscoviti, iar când intrase în bucataria minuscula în care nu încapea decât o singura persoana nu se daduse înapoi în fata gândacilor ce misunau peste tot. Se apucase de curatenie imediat, desfundase chiuvetele si closetul, vopsise tevile, acoperise peretii cu afise de teatru, pusese carpete pe jos si montase rafturi pe care orânduise, oarecum pedant, carti si casete. Se îndragostise nebuneste si crezuse ca el o va mântui de blestemul ce o adusese în forma asta nedemna si ingrata. Dupa ce pusese si un asparagus la fereastra - *O, Doamne, mi-a adus flori* - era convinsa ca avea sa rosteasca magicele cuvinte ce o puteau elibera. Asteptase luni de zile si dezamagirea luase loc entuziasmului de la început. Arata frumoasa acum, dar cel care o facuse asa nu o admirase niciodata. Barbatul care o fermecase devenise indiferent fata de ea. Desi citea tot timpul, probabil nu citise si basmul cu broasca ce trebuie sarutata ca sa se transforme. Afisele începusera sa se dezlipeasca, dezvaluind zidurile igrasioase, closetul se înfunda tot mai des. Prinsese din nou sperante când pe etajera aparuse un televizor si un telefon. Mai se ivise si o verisoara care înlocuise asparagusul uscat cu un trandafir japonez, facuse luna aragazul si spalase mocheta plina de firimituri. Pe ea nu putea fi geloasa. Apoi, într-o zi, toate visele ei se naruira. Telefonul sunase si, dupa ce terminase de vorbit, Miguel racnise de bucurie si începuse sa dea ca un apucat cu piciorul în mobile, în pereti, racnind *"Am scapat de tine, blestemato! Am sa stau pe Calea Victoriei!"*. A doua zi se si mutase. Se petrecuse atât de repede încât dupa o saptamâna nu-si revenise.

Începuse sa creada în blesteme ce nu se dezleaga. Apoi se consola cu compania celorlalte apartamente, în special cu a celui în care locuia de ceva timp un dresor de sobolani. Cu el purta discutii interminabile despre ce se mai întâmpla prin bloc si, din când în când, se mai bagau la palavre si alte locuinte, nu toate damnate, unele fiind ceea ce erau de la construirea imobilului. Ea nu prea avea ce si despre cine sa povesteasca, nimeni nu se mai încumetase sa stea între peretii ei, intrau în hol si ziceau *"Multumesc, nu"*. Se urâtise mai tare, arata ca o caverna aflata din greseala într-un bloc, era plina de mucegai, pe jos curgea apa si mii de gânganii scârboase se plimbau nestingherite, unice locatare si cele mai fidele.

O singura data mai statuse o studenta la jurnalistica, ce venise doar cu un geamantan micut. Cum se mutase, îsi adusese un handralau pletos si se regulasera animalic, beti si soiosi. O umplusera de scârba. Din fericire, plecase repede, obisnuita probabil sa schimbe foarte des locuinte. Mai bine singura decât cu un asemenea chirias.

Încet, încet întrerupsese legatura cu celelalte apartamente. Se cufundase în amintirile vechi, de pe vremea când nu era o garsoniera infecta, întesata de gândaci. Devenise atât de apatica încât nu realizase imediat când se mutase din nou cineva. Era un individ tacut si trist, ce nu semana deloc cu cel care îsi imagina ca ar fi alesul. Nu avea multe bagaje, dar dupa câteva ore casa arata curata si parca plina de mobila. Atunci barbatul zâmbise pentru prima oara, destupase o sticla de sampanie si exclamase *"Ce frumos e aici!"*. Se întâmplase la fel de repede ca si plecarea celuilalt. Nici nu apuca sa se bucure : cu trosnete puternice, în vârtejuri de praf, zidurile se topira, se refacura din nou, se dublara apoi, tavanele se multiplicara, baia, cu dus doar, se prabusi pentru a se reforma de trei ori mai mare, gata faiantata. Mucegaiul disparu facând loc tapetului, metalul ruginit al tevilor se dusese si el, iar linoleumul se regenera sub forma de parchet scârtâitor. Bucataria era uriasa, avea pâna si un cos nou de gunoi, living-room-ul era luminos, iar dormitorul era vopsit într-un minunat crem.

Nu-i venea sa creada. Era din nou vechiul apartament cu trei camere. Cuvintele noului locatar, prabusit sub o gramada de moloz în camara, desfacusera vraja. De acum putea primi din nou oaspeti.

© Jean-Lorin Sterian

